

॥ দোহা ॥

শ্ৰী গুৰু চৰণ সৰ্বোজ ৰাজ নীজ মনু মুকুৰ সুধাৰি। বৰণৌ বধুবৰ বিমল জসু জো দয়াকু ফল চাৰি,
বুদ্ধি হীন তনু জানিকে সুমেৰো পৰন কুমাৰ। বল বুদ্ধি বিদ্যা দেহু মহি হৰৌ কলেস বিকাৰ ।

জয় হনুমান জ্ঞান গুণ সাগৰ। জয় কাপিছ তিহু লোক উজাগৰ, ৰাম দূত অতুলিত বল ধম। আঞ্জনী-
পুত্ৰ পৰন সুত নাম । মহাবীৰ বিক্ৰম বজ্ৰাংগী। কুমতি নিবাৰ সুমতি কে সংগী, কঞ্চন বৰণ বিৰাজ
সুবেস। কনন কুণ্ডল কুঞ্চিত কেস ।

হাথ বজ্ৰ অৰু ঘুজ বিৰাজে। কাঙ্কে মুক্ত জনেউ সাজে, শংকৰ সুবন কেসৰি নন্দন। তেজ প্ৰতাপ
মহা জগ বন্দন ॥ বিদ্যাবান গুণী অতি চাতুৰ। ৰাম কাজ কৰিবে কো আতুৰ, প্ৰভু চৰিত্ৰ শুনিবে-
কো বসিয়া। ৰাম লখন সীতা মন বাচিয়া ।

সূক্ষ্ম ৰূপ ধৰি সীয়াহি দিখৰা। বিকট ৰূপ ধৰি লংক জৰৱা, ভীম ৰূপ ধৰি অসুৰ সহাবে। ৰামচন্দ্ৰ
কে কাজ সৱাবে ।লায়ে সঞ্জীৱন লখন জিয়ায়ে। শ্ৰী ৰাঘুবীৰ হৰশি উৰ লয়ে , ৰাঘুপতি কিনি বহুত
বঢ়াই। তোম মম প্ৰিয়ে ভাৰত-হি সম ভায়ি ।

সাহাস বদন তুমহাৰো জাচ গাৱে। আসা-কহি শ্ৰীপতি কণ্ঠ লগৱে, সংকা-দিক ব্ৰহ্মদি মুনিছা। নাৰদ-
সৰদ সহিত আহিছা । যম কুব্ৰেৰ দিগপাল জাহা তে। কবি কোবিদ কহি সকে কহাঁতে, তোম
উপকাৰ সুগ্ৰীৱহি কীল্হা। ৰাম মিলায়ে ৰাজপদ দীল্হা ।

তোমাৰ মন্ত্ৰ বিভীষণ মানা। লংকেশ্বৰ ভয়ে সব জগ জনা, যুগ সহস্ৰ যোজন পৰ ভনু। লীলয়ো তহি
মধুৰ ফল জনু । প্ৰভু মুদ্ৰিকা মেলি মুখ মাহি। জলধি লংঘি গায়ে অগ্ৰজ নাহি, দুৰ্গাম কাজ জগত কে
জেতে। সুগম অনুগ্ৰহ তোমৰ তেতে ।

ৰাম দৱাৰে তোম ৰখাৰে। হোত না আগ্যাবিনু পৈচাৰে, সব সুখ লহে তোমাৰি শৰণা। তোম ৰক্ষক
কহো কো ভাৰনা । আপন তেজ সহাৰ আপে। তীনহো লোক হাংক তেহ কাষ্পে, ভূত পিশাচ নিকত
নাহি আৱে। মহাবীৰ জব নাম শুনাৱে ।

নাসে ৰোগ হবে সব পীৰা। জাপত নিৰন্তৰ হনুমন্ত বীৰা, সংকট সে হনুমান চুডাবে। মন কৰম বচন
ধ্যান যো লাভে । সব পৰ ৰাম তপস্বী ৰাজা। তীন কে কজ সকল তুম সজা, আৰু মনৰথ যো কৈ
লাভে। সহি অমিত জীৱন ফল পাভে ।

চৰো যুগ পৰতাপ তুমাৰা। হৈ পৰসিদ্ধ জগৎ উজিয়াৰা, সাধু সন্ত কে তুম ৰক্ষৱাৰে। অসুৰ নিকনন্দন ৰাম
দুলাৰে । অষ্ট-সিদ্ধি নব নিধি কে দাতা। অসবৰ দীন জানকী মাতা, ৰাম ৰসযান তোমাৰে পাছা। সদাৰহো
ৰঘুপতি কে দাসা ।

তোমাৰে ভজন ৰাম কৰ পাভে। জনম-জনম কে দুঃখ বিসৰাৱে, অন্ত-কাল ৰাঘুবৰ পুৰ জাই। যাহা
জন্ম হৰি-ভক্ত কহায়ি । আৰু দেবতা চিত্ত ন ধৰাৱে। হনুমন্ত চি সৰ্ব সুখ কৰাৱে, সংকট কটে-মিটে
সব পীৰ। যো সুমিৰে হনুমন্ত বলবীৰ ।

জয় জয় জয় হনুমান গোসাএ। কৃপা কৰহো গুৰুদেব কি নাই, যো সথ বাৰ পাঠ কৰ কোঈ। চুট হি
বন্ধি মহা সুখ হোই। যো যাহা পড়ে হনুমান চালিসা। হৈ সিদ্ধি সখি গৌৰীসা, তুলসীদাস সদা হৰি
চেৰা। কীজে নাথ হৃদয় মহা দেৰা ।

পৰন তনয় সংকট হৰণ মঙ্গল মূৰ্তি ৰূপ। ৰাম লখন সীতা সহিত হৃদয় বাসৱ সুৰ ভূপ ॥